

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Ivany Kotrčové a soudkyň Mgr. Daniely Večerkové a JUDr. Miluše Farské ve věci

žalobce: **O. Ř.**, narozený dne xxx
bytem xxx
zastoupený advokátkou JUDr. Klárou Kořínkovou, Ph.D.
sídlem Fügnerovo náměstí 1808/3, 120 00 Praha 2

proti
žalované: **Generali Česká pojišťovna a.s.**, IČO 45272956
sídlem Spálená 75/16, 110 00 Praha 1

o zaplacení 100 000 Kč s příslušenstvím

k odvolání žalobce proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 29. 6. 2022,
č. j. 31 C 87/2020-86

takto:

- I. Rozsudek soudu I. stupně se ve výroku I. **potvrzuje**, ve výroku II. se **mění** jen tak, že výše nákladů činí 1 800 Kč, jinak se v tomto výroku rovněž **potvrzuje**.
- II. Žalobce je povinen zaplatit žalované náhradu nákladů odvolacího řízení ve výši 600 Kč do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem soud I. stupně zamítl žalobu, dle níž měla být žalované uložena povinnost zaplatit žalobci částku 100 000 Kč s 8,25 % úrokem z prodlení od 19. 6. 2020 do zaplacení (výrok

Shodu s prvopisem potvrzuje H.R

I.) a rozhodl, že žalobce je povinen nahradit žalované náklady řízení ve výši 2 178 Kč do 3 dnů od právní moci rozsudku (výrok II.).

2. Žalobce se domáhal zaplacení shora uvedené částky z titulu pojistného plnění, s odůvodněním, že uzavřel se žalovanou smlouvu o pojištění odpovědnosti z výkonu povolání, pojištěnou osobou byl zaměstnanec žalobce I. S.. Dne 14. 2. 2020 tento zaměstnanec po doplnění AdBlue do vozidla Mercedes Benz SPZ xxx zapomněl uzavřít víko nádrže a pokračoval v cestě, v důsledku čehož došlo k poškození vozidla. Žalovaná namítala, že na předmětnou událost se vztahuje výluka z pojištění dle čl. 22 odst. 1 písm. h) a písm. q) pojistných podmínek, kromě toho zpochybňovala, že ke vzniku škody došlo uvedeným způsobem a namítala nedostatek aktivní věcné legitimace žalobce.
3. Soud I. stupně vzal za prokázané, že mezi žalovanou coby pojistitelem a žalobcem coby pojistníkem byla sjednána pojistná smlouva č. 41817579-35, jejímž předmětem je pojištění odpovědnosti z výkonu povolání pojištěné osoby (zaměstnance žalobce) I. S., s počátkem pojištění 11. 4. 2019 a sjednaným limitem pojistného plnění 100 000 Kč. Součástí pojistné smlouvy jsou Všeobecné pojistné podmínky pro pojištění odpovědnosti z výkonu povolání VPPPO-0-02/2018 (dále jen „VPP“). Dne 19. 2. 2020 oznámil žalobce žalované škodní událost spočívající v tom, že pan I. S. poškodil při plnění pracovních úkolů žalcobcovo vozidlo Mercedes RZ xxx tím způsobem, že při doplňování aditiva AdBlue do vozidla zapomněl uzavřít víko nádrže, v důsledku čehož se do nádrže dostaly nečistoty a došlo k poškození vozidla. Žalovaná odmítla poskytnout pojistné plnění s poukazem na článek 22 odst. 1 písm. h) VPP, dle něž se pojištění nevztahuje na povinnost nahradit újmu způsobenou na věci, případně na díle, na kterém pojištěný prováděl objednanou, zadanou či jinak požadovanou činnost nebo vykonával dozor či dohled, pokud ke škodě došlo proto, že tato činnost byla vadně provedena. Pohledávku na pojistné plnění vztažené k uvedené škodní události převedl pojištěný na základě ústní smlouvy o postoupení pohledávky na žalobce. Při právním posouzení soud vycházel z § 2758 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku (dále jen „o.z.“), § 2774 odst. 1 o.z., § 2796 odst. 1 o.z. a § 2811 o.z. Dospěl k závěru, že aktivní věcná legitimace žalobci náleží, neboť pohledávka z pojistné smlouvy byla platně převedena na žalobce na základě ústní smlouvy s pojištěným zaměstnancem. Předložená písemná Smlouva o postoupení pohledávky z 27. 11. 2020 byla sice antidatovaná (podpisy na ní byly ověřeny až 18. 9. 2021), k platnému převodu pohledávky však došlo ústní smlouvou. Přestože svědek S. vypověděl, že nevěděl, co podepisuje, je třeba dát přednost autonomii vůle a smluvní volnosti, zákon písemnou či přísnější formu pro smlouvu o postoupení pohledávky nevyžaduje (srov. § 1879 a násl. o.z.). Soud dále shledal, že škodní událost spočívající v opomenutí zaměstnance uzavřít víčko nádrže činidla AdBlue je z pojištění vyloučena, což vyplývá z článku 22 bodu 1 písm. q) příp. písm. h) části B VPP. Formulace bodu q) vylučuje povinnost nahradit újmu způsobenou nedodržením předepsané obsluhy, údržby, nebo technologického postupu; význam ujednání je o to jasnější, že vyjímá z výluky záměnu pohonných hmot. Ustanovení tak jednoznačně z pojištění vylučuje selhání při doplňování provozních kapalin, které je v rozporu s předepsaným postupem údržby vozidla a není záměnou pohonných hmot. Námitka žalobce, že ujednání VPP je v rozporu s dobrými mravy příp. se zásadou rovného postavení subjektů v občanskoprávních vztazích, neboť by vylučovalo použitelnost pojistné smlouvy ve většině případů a pojistná smlouva by tak byla zbytečná, je nepřiléhavá, když pojištění kryje především škody způsobené při řízení dopravních prostředků a obsluze pracovních strojů, tedy jsou tam zahrnuty především dopravní nehody zaviněné zaměstnanci. Soud proto žalobu v celém rozsahu jako nedůvodnou zamítl. O náhradě nákladů řízení rozhodl dle § 142 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (dále jen „o.s.ř.“) a § 151 odst. 3 o. s. ř. ve spojení s § 2 odst. 3 vyhlášky č. 254/2015 Sb., přiznal procesně úspěšné žalované paušální náhradu za 6 úkonů po 300 Kč, zvýšenou o 21% DPH.

Shodu s prvopisem potvrzuje H.R.

4. Proti rozsudku podal včasné odvolání žalobce. Namítl, že napadený rozsudek je založen na nesprávném právním posouzení, navíc jeho odůvodnění je neúplné a nepřezkoumatelné, když soud hovoří o naplnění výluk dle čl. 22 bod 1 písm. q), případně písm. h) VPP, omezuje se však na výklad vztahující se k výluce podle písm. q). Ani s právním výkladem týkajícím se této výluky se nelze ztotožnit. Z § 250 odst. 1 zákoníku práce vyplývá, že zaměstnanec je povinen nahradit zaměstnavateli škodu, kterou mu způsobil zaviněným porušením povinnosti při plnění pracovních úkolů nebo v přímé souvislosti s ním. V části B čl. 17 odst. 1 písm. a) VPP se uvádí, že toto ustanovení je klíčové ve vztahu k pojistné smlouvě, pojištění má sloužit právě pro krytí takto vzniklých škod. V případě žalobce bylo sjednáno pojištění odpovědnosti z výkonu povolání včetně připojištění s řízením – všechny skupiny. Dle části B čl. 18 odst. 2 písm. a) VPP se dané připojištění vztahuje na povinnost pojištěného nahradit újmu způsobenou zaměstnavateli zaviněným porušením pracovních povinností podle příslušného právního předpisu dle vymezení v čl. 17 odst. 1 VPP, mimo jiné v souvislosti s řízením dopravních prostředků. Danou výlukou a její význam je tedy nutné vykládat v kontextu výše uvedených článků VPP a § 250 zák. práce. Soud I. stupně při výkladu čl. 22 bodu 1 písm. q) VPP postupoval svévolně a uchýlil se ke zcela formalistickému jazykovému výkladu, který popírá systematiku a kontext celých VPP. Žalobce je provozovatelem autobusové dopravy, účelem sjednaného pojištění i cílem žalobce při sjednání pojištění tedy bylo krytí nahodilých událostí, při nichž žalobci vznikne škoda v důsledku zaviněného jednání jeho zaměstnanců v souvislosti s řízením svěřeného vozidla. Zákon pojišťovnam umožňuje zakotvit do pojistných podmínek výluky ze sjednaného pojištění, ale tato možnost nemůže být bezbřehá, je třeba zachovat soulad se základními právními zásadami a principy, na nichž právní řád stojí. Dle judikatury ve věcech pojištění osob (rozsudek Nejv. soudu sp.zn. 32 Odo 284/2005 ze dne 28.3.2007) má soud např. zhodnotit, zda ujednání ve všeobecných pojistných podmínkách pro pojištění denní dávky při pracovní neschopnosti, jež vylučuje pojistné plnění při léčení v rehabilitačních centrech, není v rozporu s dobrými mravy, a zda tudíž není v tomto rozsahu pojistná smlouva neplatná. Uvedený rozsudek cílí na zásadu dobrých mravů a rovného postavení subjektů občanskoprávních vztahů, jež pojistitel nemůže ignorovat. Žalobce uzavřel smlouvu pro případ nahodilé události spočívající v zaviněném porušení povinností zaměstnancem, kdy lidská chyba způsobí někdy až fatální následky spočívající ve škodě v závratné výši. Relevantní ustanovení, které stanoví povinnosti zaměstnance v pracovněprávních vztazích, je především § 301 písm. d) zák. práce, z něž vyplývá, že zaměstnanci jsou povinni střežit a ochraňovat majetek zaměstnavatele před poškozením a nejednat v rozporu s oprávněnými zájmy zaměstnavatele. Protože zaměstnanec žalobce nejednal v souladu s tímto ustanovením, na situaci se vztahuje § 250 odst. 1 zák. práce. Pojem zavinění obsahuje též nedbalost. Výklad výluky pod písm. q) soudem je extenzivní a opomíjí smysl a účel sjednaného pojištění, když vylučuje použitelnost pojistné smlouvy ve většině případů a pojistné podmínky činí vnitřně rozpornými. Při tomto výkladu by důvodem k odmítnutí pojistného plnění byla skutečnost, že zaměstnanec zaviněným porušením povinností způsobil škodu na věci ve vlastnictví zaměstnavatele, právě ke krytí takto vzniklých škod má však sjednané pojištění sloužit. Závazek žalobce k úhradě pojistného musí být vyvážen závazkem žalované poskytnout pojistné plnění ke krytí škod naplňujících definici pojistné události. Na místě proto bylo vyslovit neplatnost čl. 22 odst. 1 písm. q) VPP, takové ustanovení nemohlo být platně inkorporováno do pojistné smlouvy, kdy dle § 1753 o.z. je ustanovení obchodních podmínek, které druhá strana nemohla rozumně očekávat, neúčinné, nepřijala-li je tato strana výslovně; k opačnému ujednání se nepřihlíží. Ustanovení je zároveň překvapivé, když zakládá významný nepoměr v právech a povinnostech smluvních stran, který nebylo možné předpokládat - žádný rozumně myslící jedinec by nepředpokládal, že pojistná smlouva pomocí jednoho ustanovení uprostřed VPP (nikoliv na přehledném místě) vyloučí plnění žalované téměř ve všech situacích, pro něž bylo pojištění sjednáno. Připustíme-li, že čl. 22 odst. 1 písm. q) VPP je v souladu s právním řádem, pak byl soudem chybně vyložen. Ve vazbě na smysl a účel sjednaného pojištění je logické, aby uvedená výluk směřovala na situace, kdy zaměstnanci bylo svěřeno nakládání s věcí vlastníka odlišného od zaměstnavatele (například za účelem opravy). Jedná-li se však o majetek zaměstnavatele, je toto

Shodu s prvopisem potvrzuje H.R.

ustanovení nemožné použít s ohledem na § 301 písm. d) zák. práce. K totožnému závěru lze dospět i ohledně výluky dle čl. 22 odst. 1 písm. h) VPP. Žalobce proto navrhl, aby odvolací soud napadený rozsudek změnil tak, že žalobě vyhová a žalované uloží povinnost k náhradě nákladů řízení.

5. Žalovaná k odvolání uvedla, že věcně je rozsudek správný. Dle žalované je však nesprávný závěr o dostatku aktivní věcné legitimace žalobce, neboť zaměstnavatel nemá přímý nárok na pojistné plnění. Nárok zaměstnance z pojistné smlouvy nelze postoupit na 3. osobu, neboť tím by došlo ke změně nejen věřitele, ale i obsahu závazku. Výluka z pojištění však byla uplatněna oprávněně. Pojištění směřuje primárně na zaviněné dopravní nehody, nikoli na vzácnou situaci neuzavření víka nádrže. Žalovaná proto navrhla, aby odvolací soud napadený rozsudek potvrdil a přiznal žalované náhradu nákladů odvolacího řízení.
6. Odvolací soud přezkoumal z podnětu podaného odvolání při nařízeném jednání napadený rozsudek, včetně řízení, které jeho vydání předcházelo (§ 212 a § 212a o.s.ř.) a po zopakování dokazování *všeobecnými pojistnými podmínkami žalované VPPPO-O-02/2018* dospěl k závěru, že odvolání není důvodné.
7. *Ze všeobecných pojistných podmínek žalované pro pojištění odpovědnosti z výkonu povolání VPPPO-O-02/2018 („VPP“)* má odvolací soud za prokázané, že se skládají ze tří částí (část A- obecná část- pojištění odpovědnosti z výkonu povolání, část B – specifická část – pojištění odpovědnosti z výkonu povolání, část C – výklad použitých pojmů). V části B (články 17 – 22) je v čl. 17 uveden věcný rozsah pojištění, čl. 18 se týká volitelných připojištění, v čl. 22 jsou uvedeny výluky z pojištění. Názvy jednotlivých článků jsou graficky zvýrazněny (tučným písmem), čl. 22 nese nadpis „Výluky z pojištění“, což odpovídá jeho obsahu. Dle čl. 17 odst. 1 písm. a) se pojištění vztahuje na povinnost pojištěného nahradit újmu způsobenou zaměstnavateli zaviněným porušením povinností při plnění pracovních úkolů nebo v přímé souvislosti s ním podle ustanovení § 250 zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce. Dle čl. 17 odst. 2 písm. b) může být pojištění dále sjednáno pro případ vzniku právní povinnosti pojištěného nahradit újmu způsobenou v rozsahu čl. 17 odst. 1 VPP v souvislosti s řízením dopravních prostředků a obsluhou pracovních strojů (tzv. „připojištění s řízením – všechny skupiny“), což odpovídá vymezení tohoto připojištění v čl. 18 odst. 2 písm. a) VPP. Mezi výlukami z pojištění v čl. 22 je uvedeno, že pojištění se nevztahuje na újmu způsobenou na věci, případně na díle, na kterém pojištěný prováděl objednanou, zadanou či jinak požadovanou činnost nebo vykonával dozor či dohled, pokud ke škodě došlo proto, že tato činnost byla vadně provedena (čl. 22 odst. 1 písm. h) a způsobenou nedodržením předepsané obsluhy, údržby nebo technologického postupu, s výjimkou záměny pohonných hmot u dopravních prostředků a pracovních strojů (čl. 22 odst. 1 písm. q).
8. Podle § 2758 odst. 1 o.z. se pojistnou smlouvou pojistitel zavazuje vůči pojistníkovi poskytnout jemu nebo třetí osobě pojistné plnění, nastane-li nahodilá událost krytá pojištěním (pojistná událost), a pojistník se zavazuje zaplatit pojistiteli pojistné. Podle § 2766 o.z. osoba, na jejíž život, zdraví, majetek nebo odpovědnost nebo jinou hodnotu pojistného zájmu se pojištění vztahuje, je pojištěným. Podle § 2774 odst. 1 o.z. pojistné podmínky vymezí zpravidla podrobnosti o vzniku, trvání a zániku pojištění, pojistnou událost, výluky z pojištění a způsob určení rozsahu pojistného plnění a jeho splatnost. Podle § 2861 odst. 1 o.z. má z pojištění odpovědnosti pojištěný právo, aby za něho pojistitel v případě pojistné události nahradil poškozenému škodu, popřípadě i jinou újmu, v rozsahu a ve výši určené zákonem nebo smlouvou, vznikla-li povinnost k náhradě pojištěnému.
9. Pojem „výluky z pojištění“ není zákonem definován, jedná se o věci nebo rizika, která jsou vyňata z pojistného krytí.

Shodu s prvopisem potvrzuje H.R.

10. V daném případě byla uzavřena smlouva o pojištění odpovědnosti z výkonu povolání pojištěného zaměstnance I.a S., z níž tomuto zaměstnanci vzniklo ve smyslu § 2861 odst. 1 o.z. právo, aby za něj žalovaná v případě pojistné události nahradila zaměstnavateli (žalobci) škodu, vznikne-li zaměstnanci povinnost k náhradě této škody zaměstnavateli. Pojem pojistné události včetně výluk z pojištění (jakož i další podrobnosti pojištění) byly ve smyslu § 2774 odst. 1 o.z. blíže vymezeny ve VPP – tedy nejen v čl. 17 odst. 1 a 18 odst. 2 písm. a) VPP, ale rovněž v čl. 22 VPP.
11. V čl. 22 odst. 1 písm. h) a q) VPP jsou sjednány výluky, jež vylučují z pojištění škodnou událost tvrzenou žalobcem v tomto řízení, tedy situaci, kdy pojištěný zaměstnanec po doplnění aditiva AdBlue do nádrže svěřeného vozidla neuzavřel nádrž AdBlue víčkem a pokračoval v jízdě (což mělo vést k poškození uvedeného vozidla). Dle odvolacího soudu se v tomto případě jedná o škodu na věci, na které pojištěný vykonával požadovanou činnost ve smyslu čl. 22 odst. 1 písm. h) VPP (příčemž vadnost provedení činnosti spočívá v neuzavření nádrže víčkem) a událost lze též podřadit pod výluku uvedenou v čl. 22 odst. 1 písm. q) VPP, když neuzavření nádrže víčkem je nepochybně nedodržením předepsané obsluhy vozidla (a narozdíl od záměny pohonných hmot není tento případ nedodržením předepsané obsluhy z výluky vyňat). Ani jedna z uvedených výluk nerozlišuje, zda poškozená věc/vozidlo je ve vlastnictví zaměstnavatele nebo třetí osoby (vozidla, jejichž obsluha nebo údržba včetně doplňování pohonných hmot předvídaného v čl. 22 odst. 1 písm. q) VPP je zaměstnanci při plnění pracovních úkolů svěřena, jsou však typicky právě vozidla ve vlastnictví zaměstnavatele).
12. Nelze přisvědčit žalobci v tom, že se sjednané pojištění vztahuje bezvýjimečně na všechny případy, kdy zaměstnanci vznikne dle § 250 odst. 1 zákoníku práce povinnost k náhradě škody zaměstnavateli, a to právě proto, že smlouva (ujednání VPP, jež jsou součástí uzavřené smlouvy) stanoví z tohoto pojistného rizika definovaného v čl. 17 odst. 1 VPP a čl. 18 odst. 2 písm. b) VPP výluky (výjimky) v čl. 22 VPP. Není žádného důvodu dovozovat rozsah pojistného krytí z ustanovení § 301 písm. d) zákoníku práce namísto ze znění pojistné smlouvy.
13. K námitce, že předmětná ustanovení o výluce z pojištění nemohla druhá strana ve VPP rozumně očekávat ve smyslu § 1753 o.z., odvolací soud podotýká, že § 2774 o.z. výslovně uvádí, že pojistné podmínky vymezí zpravidla (mj.) výluky z pojištění. Ustanovení o výlukách z pojištění potom nebyla ve VPP skryta, ale jsou zcela logicky obsažena v rámci části B VPP, jež se týká rozsahu pojištění odpovědnosti z výkonu povolání, a to konkrétně v čl. 22 výrazně nadepsaném „Výluky z pojištění“. Nelze souhlasit s tím, že uvedené výluky „vylučují plnění ve většině případů“. Již soud I. stupně poukázal na to, že rizikem spojeným s řízením dopravních prostředků krytým pojistnou smlouvou je především riziko zavinění dopravní nehody, odvolací soud v tomto směru poukazuje též na „výjimku z výluky“ (tedy riziko kryté pojistnou smlouvou) spočívající v újmě způsobené záměnou pohonných hmot. S ohledem na tyto skutečnosti nelze posuzovaná ustanovení o výlukách z pojištění považovat ani za neočekávatelná ve smyslu § 1753 o.z., ani za zakládající významný nepoměr v právech a povinnostech smluvních stran.
14. A konečně, odvolací soud neshledává, že by předmětná ustanovení VPP o výlukách z pojištění byla v rozporu se zásadou dobrých mravů, se zásadami poctivého obchodního styku nebo rovného postavení subjektů občanskoprávních vztahů. K námitce žalobce, že zaměstnanec může svou chybou způsobit zaměstnavateli škody ve fatální výši, je třeba uvést, že předmětem posuzované pojistné smlouvy nebylo pojištění majetku zaměstnavatele, ale pojištění odpovědnosti zaměstnance (žalobce jako zaměstnavatel byl v daném případě pojistníkem, nikoli však pojištěným). Smlouva proto nemohla založit očekávání žalobce, že mu z pojištění budou nahrazeny veškeré škody způsobené pojištěným zaměstnancem, ale pouze očekávání (žalobce i pojištěného zaměstnance), že pojišťovna za zaměstnance za sjednaných podmínek nahradí škodu způsobenou zaměstnavateli, a to pouze v rozsahu, v němž bude k náhradě povinen zaměstnanec sám (kromě limitu výše

Shodu s prvopisem potvrzuje H.R.

pojistného plnění je tak např. významná i maximální výše náhrady škody způsobené zaměstnancem z nedbalosti dle § 257 odst. 2 zákoníku práce).

15. Poukaz žalobce na rozsudek Nejv. soudu sp. zn. 32 Odo 284/2005 ze dne 28.3.2007 (v němž Nejvyšší soud shledal, že ustanovení všeobecných pojistných podmínek, které při pojištění denní dávky při pracovní neschopnosti vylučuje pojistné plnění při léčení pojištěného v rehabilitačních centrech, ledaže k tomuto způsobu léčení dá souhlas pojistitel, je v rozporu se zásadou rovného postavení subjektů občanskoprávních vztahů a může být i v rozporu s dobrými mravy) nebyl případný, neboť uvedený rozsudek se týká obsahově zcela odlišného ustanovení pojistných podmínek. Nyní posuzovaná ustanovení čl. 22 odst. 1 písm. h) a q) VPP nestanoví výlukou pouze pro určité skupiny pojištěných (neporušují tedy zásadu rovného postavení subjektů občanskoprávních vztahů), ani nečiní nárok na pojistné plnění (či naopak aplikaci výluky z pojištění) závislým na souhlasu či nesouhlasu pojistitele.
16. Lze tedy shrnout, že výluky z pojištění uvedené v čl. 22 odst. 1 písm. h) a q) VPP byly sjednány platně, a již vzhledem k jejich naplnění nemohla být podaná žaloba důvodná. Zamítnutí žaloby z tohoto důvodu je tudíž věcně správné, a nebylo již důvodu zabývat se dalšími námitkami žalované.
17. Pokud jde o náhradu nákladů řízení, soud I. stupně správně rozhodl dle § 142 odst. 1 o.s.ř. a přiznal žalované náhradu nákladů nezastoupeného účastníka dle § 151 odst. 3 o.s.ř. a vyhlášky č. 254/2015 Sb. za 6 úkonů po 300 Kč. Nebyl však důvod tuto náhradu zvyšovat o DPH, neboť pro takový postup není v § 137 odst. 3 o. s. ř. podklad, kromě toho tato paušální náhrada nespadá do předmětu daně dle § 2 zák. č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, v platném znění (shodně viz např. usnesení Městského soudu v Praze z 29. listopadu 2021, sp. zn. 22 Co 192/2021).
18. Na základě shora uvedeného odvolací soud napadený rozsudek ve výroku I. podle § 219 o.s.ř. potvrdil jako věcně správný, ve výroku II. o náhradě nákladů řízení jej podle § 220 odst. 1 o.s.ř. změnil jen tak, že výše nákladů řízení činí 1 800 Kč, jinak jej v tomto výroku rovněž podle § 219 o.s.ř. potvrdil jako věcně správný.
19. O nákladech odvolacího řízení rozhodl odvolací soud podle § 224 odst. 1 o.s.ř. ve spojení s § 142 odst. 1 o.s.ř., když i v odvolacím řízení byla plně úspěšná žalovaná. Žalované vznikly náklady odvolacího řízení dle § 2 vyhlášky č. 254/2015 Sb. za 2 úkony (příprava na jednání, účast u jednání odvolacího soudu) po 300 Kč, tedy v celkové výši 600 Kč.
20. Odvolací soud dále konstatuje, že po vyhlášení napadeného rozsudku rozhodl soud I. stupně o přiznání tlumočného ve výši 650 Kč tlumočnicku Mgr. et Mgr. Karolíně Jurákové (tyto náklady tlumočného byly spojeny s výsledkem svědka S. při jednání soudu), dne 6. 1. 2023 byly náklady v této výši vyplaceny z rozpočtových prostředků státu. V napadeném rozsudku přitom o těchto nákladech státu nebylo rozhodnuto ani co do základu. Na soudu I. stupně proto bude, **aby o těchto nákladech státu rozhodl** dle § 148 odst. 1 o.s.ř. doplňujícím usnesením ve smyslu § 166 odst. 1 a 2 o.s.ř. ještě předtím, než napadený rozsudek nabude právní moci.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat dovolání k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím soudu prvního stupně, ve lhůtě dvou měsíců od jeho doručení, jen za podmínek stanovených v ust. § 237 o.s.ř.

Shodu s prvopisem potvrzuje H.R.

Praha 23. února 2023

JUDr. Ivana Kotrčová v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje H.R.